

El reflex del mirall.

Temps ha passat ençà que vaig presentar aquell text a concurs. Em va fer gràcia en el moment en que seia davant un full en blanc què, possés el que hi possés en ell, apuntaria en un calendari la data a la que feia referència com a tema aquell concurs literari. El vint-i-cinc de Maig de l'any dos mil vint-i-sis. A primer cop d'ull creus que és una data molt llunyana i pràcticament fictícia, però a mida que comences a pensar-hi te'n adones que és més a prop del que fins i tot tú voldries. I aquell dia ja arriuat.

Sona el despertador i t'aixeques del llit mandrosament, quasi de forma mecànica al sentir la seva maleïda melodia electrònica. L'atures d'un cop i ja reincorporat al llit et portes les mans al coll, que cada dia fa més mal. Potser que canviem ja el somier, no?, penses. Avances cap al bany, dones el llum i et plantes de cara al mirall. Com deia abans, el temps ha anat passant de forma inexorable, sense escrúpols m'agoraria a dir. I sempre arriba aquell moment en que et mires tot reflectit en ell, tal i com sóc jo ara mateix i, la imatge que et retorna, sovint, és molt diferent al que pots sentir dintre teu. Allà on la vida sempre et posa al lloc després de tantes vivències. On els cabells blancs sovintegen al cap més que no pas els cabells negres i on les arruges creuen el teu front a banda i banda com un pictograma on vas escrivint la banda sonora de la teva vida.

Em disposo a afaitar-me encara endormiscat mentre sento les veus de la canalla fent molt xivarri jugant a la seva habitació abans d'anar a l'escola. La Maite, què és ja desperta sempre abans que tothom, fa bullir el café —on el seu aroma ja envaiex les petites estàncies del nostre pis— i prepara unes torrades de pa per l'esmorçar. Quasi d'una forma litúrgica.

El món gira, i de fet continuarà girant quan jo ja no hi sigui, penses. Mentrestant, treus la màquina d'afaitar del seu calaix i comences a fer unes quantes pasades per el mentó que ja era ben grisós i aspre. I també rumies com és de curiós que aquell concurs literari de ja fa tretze anys et canviés la vida d'aquella manera. Com et va fer pensar —hi ho recordes perfectament— no ja què hi veuries o com seria aquell futur pròxim, sino com et voldries veure tú en ell. I aquí hi som. Més vells, més madurs i amb les mateixes pors e inquietuts, però content al cap i a la fi, de veure que has fet girar el món com tú volies.

Acabat de rasurar m'aplico una mica de massatge i sento la coïssor al rostre. Torno els meus passos ja més decidits novament cap a l'habitació i em vesteixo per anar a l'oficina. Amb la camisa ja posada, la corbata ben anudada i les sabates de pell meticulosament il·lustrades, saps que encara fas molt goig per ser un home que ja ha entrat en la seva "maduresa".

La Maite em crida per anar a taula quan surto de la nostra habitació mentre la quitxalla m'avança corrents pel pasadís a tota velocitat, un per cada banda i cridant embogits. Coi de nens, et dius per a tú mateix, mentres un lleuger somriure s'esbossa al teu rostre.

Victor Lopez Sicilia-